

Dragostea orbește pe om, și de aceea cei îndrăgostiți de regulă fac pași greșiți!

Cocoana Gurădulce.

Necunoscutul cunoscut.

- Cine e domnul acela, pe care acum l'ai salutat?
- D. Comșa, creatorul albumului artistic!
- A! . . . D. Comșa! . . . îl cunosc, dar nu știu de unde!
- Sigur din Bungard!
- Din Bungard?
- Da, da! — Comșa s'a decorat de regele Carol pe nimerite cu Steaua României în gradul de căvaler, și-l vei fi văzut când și-a cumpărat calul recerut distincțiunii sale de cavaler!
- Eu în viața mea n'am fost în Bungard!
- Asta nimica nu împoartă. D. Comșa e deja o celebritate cunoscută și-n locurile, pe unde tu n'ai fost!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Doi boeri încinși cu teiu.

- Pe cine ați ales deputat la Arpaș?
- Pe ficiorul popii din Voila!
- Ei și Vasu?
- Vasu s'a spart de năcaz!
- Cu ce program?
- Cu rachiu! . . . dar tu cum de n'ai fost la alegere?
- Eu odată am ales în viață, și și atunci m'am pácălit!
- Când?
- Când m'am însurat!

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima flecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50 lei. Inserțiuni: De un șir petiț 12 fil. Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

I ad, 24 Aprilie 1905.

Frate Calicule!

A trecut anul decând prânzând la tine într'o zi din Păresimi bucate de post și-am zis: Mă, eu de prânzul de azi și-n cealaltă lume îmi voi aduce aminte!

Dacă nu mă înșal, tocma în aceea zi a Păresimilor din estan, departe de tine, în Hațeg, m'am pomenit în pat că-s mort.

Adevăratul meu „eu“ adecă sufletul s'a despărțit de trup, și plutea prin aer privind la haina învechită pe care atâta ani a purtat.

Mă simțiam căs tot acela, care în legătură cu trupul de care mă despărțisem eram, dar mult mai fidel, încât deși în toată viața mea, afară de cazul, când popa înaintea altarului mi-a cântat „Isaiatântuește“, n'am jucat, îmi vinea să joc bătuta în aer.

Uitându-mă până ce trupul meu rămas în pat s'a pus în coșciug, și popa a început a ceti molitvele prescrise de tipic pentru morți, eu prin o crepătură a unui ochiu de fereastă am ieșit din odaie la largul, și conșciu, că nimănuui n'am făcut rău pe pământ, am luat drumul cătră Raiu.

Ajuns la Raiu bat în uşă. Uşa nu se deschide. Bat a doua-oara, bat şi a tria-oara, tot un drac.

În fine mă uit pe gaura cheii dela lăcatul cu care Raiul se încue, şi ce văd? — Văd pe Sf. Petru cetind Calicul din 1 Aprilie, şi rizând cu lacrimi.

După ce Sf. Petru a isprăvit cu cetirea Calicului, a deschis uşa Raiului şi m'a întrebat: Dumniata cine ești? Eu, îi răspund: Nicolae Penciu, jude regiu de tribunal din Ungaria în pensiune!

Atunci Sf. Petru a deschis un protocol mare şi gros, apoi mi-a zis: Dumnia-ta ești unit, n'ai încă loc în Raiu, mergi în Purgatoriu.

Nu-s unit Sfinte Petre, îi răspund. Când m'am în-surat a trebuit să iau cu nevasta şi credința ei — am trecut la neuniți!

Sf. Petru cetind mai departe în protocolul Raiului, îmi răspunde: Ai dreptate, dar fiind-că popii, care ți-a îngropat trupul, prin testament i-ai plătit munca slujbei cu doue acțiuni d'ale Concordii din Sibiiu, cari au mai puțină valoare decât o potcoavă de cal mort nici-când potcovit, trebe să petreci o lună în Iad, şi numai după aceea poți intra în Raiu.

Ce erà să fac, am plecat cătră Iad.

Îmi erà foame de abea vedeam drumul, şi mi-am adus aminte cât de bine am mâncat la tine în Păresi-mile trecute.

Una să-ți spun frate. Sufletele despărțite de trup au tot acea însușire precum aveau pe pământ în legătura cu trupul, le e foame şi sete, mănâncă şi beau, dar toate este întru-n mod spiritual, pe care şi dacă aş încerca să ți-l esplic, tu tot n'ai fi în stare să-l înțelegi.

Călătorind prin aer cătră Iad, d'odată simț că oare-cine mă bate pe umăr, zicând: Servus frate Penciu!

Erà protosincelul Frateș!

Eu deloc recunoscându-l în zic: Servus reverendisime . . . dar tu de unde vi?

— Din Iad! . . . Am scăpat ca dracul din cânepă, și mă duc în Raiu . . . dar tu?

— Eu am plecat cătră Iad!

Să poate? . . . Tu om nepătat, curat ca aurul, cum toată lumea te cunoaște la Iad?

— De, m'a pus dracul să fac testament, și două acțiuni d'ale Concordii să le testez popii, care mi-a îngropat trupul. Pentru asta Sf. Petru m'a trimis pe o lună în Iad. — Dar frate Frateș, unde aș căpătă eu ceva de mâncare și beătură, că mă prăpădesc de foame și sete!

— Continuânduți drumul cătră Iad, preste câteva minute vei dà d'un comet fix c'o coadă lungă cât șlepul damelor dela balurile reuniunii femeilor române din Sibiiu. Întreabă ajungând la cometul fix de restaurantul Cvant. În acest restaurant, în care Vonuț, țâganul răposat din banda Calicului delectează publicul cu doine originale românești, și acolo vei fi bine servit . . . adio!

— Adio frate Frateș . . . la revedere în Raiu!

M'am oprit pe Cometul fix, și întrebând pe un suflet din această localitate, m'a îndrumat la restaurantul Cvant.

Am intrat în restaurant. Bătrânul Cvant cu-n: A! . . ein alter Bekannter! . . m'a servit cu bere de Steinbruch d'alui Dreher, mi-a dat un crap de olt fript în oleiu dela Sibiel, fiind tocma ziua Floriilor.

Vonuț, primașul din banda Calicului, mi-a cântat la masă un: „Cucule cu peana sură“, cum tu până-când vei veni p'aici nu cred că-i auzi, pentru-că pe la voi și musica națională românească se falsifică.

După-ce mâncând și bind m'am săturat, bucuros aș fi mai stat în restaurantul lui Cvant, dar am trebuit

să plec, fiind-că noi sufletele despărțite de trup avem marșrută cătănească, despre care tu ca „Für immer untauglicher“ dela regimentul austriac 31 nici idee n'ai!

Am strigat după obiceiul dela voi: Zahlen!

Cvant, prezentându-se, mi-a zis: Alles bereits gezahlt!

M'am ridicat dela masă, și sub sunetul marșului „Mihaiu Viteazul“ am părăsit restaurantul lui Cvant, și am continuat drumul cătră Iad.

Ajuns la Iad, un drac în frac, lac și clac, mi-a deschis ușa și salutându-mă a dat altui drac subaltern ordinul: Condù pe domnul consiliar Penciu în despărțământul oaspeților!

Pe mine, la auzul acestui ordin, m'a cuprins mirarea: De unde mă cunoaște pe mine portarul Iadului?

Lacheul conducător gâcindu-mi întrebarea făcută-n taină, deloc mi-a răspuns: Noi, domnule consilier, cunoaștem pe toți cei destinați pentru Iad. Special portarul actual, Dan, a umblat mult prin Zărnești, unde dumneata ai servit ca județ.

Într'aceea ajungând la despărțământul oaspeților, lacheul a deschis ușa, eu am intrat, tot el a închis ușa, și s'a depărtat.

Despărțământul Iadului pentru oaspeți e un salon vast, doar mai estins decât întreg teritoriul Rusii din Europa, mobilat fantastic — biroul primsecretarului Astei din casa națională e Schuhwicks — lumină electrică, încălzire centrală, restaurante cu tot felul de mâncări și beuturi, teatre, sale de baluri, bande de musică etc. etc. și-n toate este publicul își petrece gratuit.

Iadul — așa mi s'a zis — e d'un milion de ori mai spațios decât suprafața pământului, și amăsurat greutateii păcatelor în nenumerate despărțăminte împărțit. Cum trăiesc sufletele în aceste despărțăminte e lucru secret, și d'aceea eu nimica nu-ți pot scrie.

Eu îndată ce am intrat în despărțământul oaspeților m'am băgat în primul restaurant, și fiind săptămâna patimilor, am mâncat de post.

M'am dus apoi într'o cafenea, ș'am luat o cafea turcească. Aici observând pe trei inși la o masă vecină că joacă preferanț rusesc, m'am angajat ca chibiț.

Din cei trei preferanțiști unul era Croat, al doilea Săcuiu, ș'al triilea Muscan.

La joc fie-care își vorbea limba sa de naștere, și eu ca chibiț pe toți trei îi înțelegeam ce vorbesc.

Aici frate fie-care își vorbește limba sa maternă, și înțelege ori-ce limbă aude. Aici să vie Berzeviczy vostru cu proiectul său de lege privitor la reforma instrucțiunii publice, dacă vrea să maghiarizeze.

După-ce am chibițat la câteva jocuri, am întrebat pe jucători: Iertati-mi să întru ca al patrulea în jocul dumneavoastră? — Toți trei, dar fie-care în limba sa particulară, mi-au răspuns: Însoțirea dumnitale la joc numai plăcere deosabită ne poate face!

Am intrat în joc, dar cu-n pechiu de care tu n'ai idee. Nici un joc n'am jucat fără contra și fără să-l perd.

Cu deosăbire Săcuiul îmi da contre, cum numai dela Dr. Tincu și Leb căpătam la cafeneana lui Habermann.

Isprăvind jocul am făcut cu tranvaiul electric o lungă preumblare prin vastul despărțământ al oaspeților din Iad. Am văzut lucruri, de cari voi nici visa nu sunteți în stare. În tot locul am aflat mulțămire, și veselie încântătoare.

La un loc de neînchipuită frumsețe romantică m'am dat jos din tranvaiu ca să-i admir frumseța, care cu de-vărșire m'a fermecat.

Aici, uitându-mă uitat, observ sub umbra deasă a unui fag măestos p'un suflet întristat, care la o masă de

marmor caric sciea. Mă apropiu de el, și recomădand-mă îl întreb: Dumniata ce scrii?

— Scriu o epistolă!

— Cui?

— Miresei mele rămase după moartea mea în doliu la Paris!

— Și eu bucuros aș scrie unui amic al meu la Sibiiu o epistolă, dar nu știu cum s'o trimit!

— De tot usor! La Sibiiu pleacă în tot anul după Paști mai mulți draci. Ori-care îți duce epistola, o pune francată la postă, și sigur ajunge la mâna amicului dumnitale.

Așă m'am hotărât frate Calicule să-ți scriu această epistolă.

Eu de azi într'o săptămână plec din Iad la Raiu. Așa-i porunca, și eu trebuie să ascult.

Nu știu cum va fi în Raiu, dar eu de Iad cu greu mă despărțesc.

Dacă și tu dorești să te împărtășești de plăcerile de mine în veci neuitate din Iad — despărțământul oaspeților — testează și tu acțiunile tale dela Concordia popii care-ți va îngropa trupul, și fi sigur că nu te vei căi c'ai fost acționar al Concordii.

Te salut!

Tu salutămi pe toți cunoscuții mei din Sibiiu.

Servus!

Penciu.

Un dialog meteorologic.

Crăsnicul: Ai auzit vecine, că ficiorul popii nostru a venit acasă?

Țăranul: Nu!

Crăsnicul: Ba a venit om învățat cum doar în toată țara nu să află!

Țăranul: Oare ce a învățat rogu-te?

Crăsnicul: Meteorologia!

Țăranul: Ce-i aceea?

Crăsnicul: Meteorologia e știința proorocească despre umblarea vremilor, o știința care, dacă Dumnezeu pe ficiorul popii ni-l țâne, mult folos ne va aduce-n sat!

Țăranul: Eu tot nu te-nțeleg!

Crăsnicul: De, meteorologie e când cineva-ți zice: Mâne va fi o zi frumoasă, și ajungând ziua de mâne te pomenești că toată ziua ploauă neîntrerupt!

Țăranul: A-a-a . . . acum te-nțeleg! Să-ți povestesc eu una d'un învățat cum zici că e ficiorul popii nostru.

Acum vor fi 20 de ani, de nu mai mult, eu eram slugă la Coman Șogan din Reșinari.

Într'o zi de vară stăpănu-mi dă porunca să iau doi cai din grajd, să pun șaua pe ei, și să-i duc la primărie, unde mai mulți domni veniți din Sibiiu așteaptă să plece la munte.

Eu deloc m'am dus cu caii la primărie. Aici am aflat vro zece-doisprăzece alți cai și tot atâtea slugi gata de plecare.

Domnii s'au suit pe unii cai, pe alții au încărcat merinde și haine, apoi am plecat la munte.

Eră o zi frumoasă, o coadă de nor nu vedei pe ceriul senin.

Cam pe la ameazi am ajuns până la Fagii lui Man Droc.

Aici am stat.

Domnii s'au adăpostit la umbra fagilor, și-au tins masa pe pajâștea verde, au mâncat, și au beut. Am mâncat și noi, dar când să ne potolim setea am înghițit gol. Domnii nici vin nici rachiu nu ne-au dat, și-n jurul fagilor lui Man Droc nici un izvor nu erà. Cu mult mai bine ar fi fost pentru noi dacă nimica n'am fi mâncat, pentru-că omul mai ușor poate duce flămând setea decat sătul.

Timpul erà tot așa de frumos ca la plecare. Domnii erau preste măsură veseli. Noi slugile tânjam turțiți de sete la umbra fagilor.

Într'aceea unul din domni scoate nu știu ce unelte dintre straiță, să uita la ele, și c'o față vesela zice: Domnilor! Norocul a plecat cu noi la munte, va să avem multe zile cel mai frumos timp.

Noi slugile, curioși cum suntem, cu gurile căscate ne uitam la uneltele, pe cari domnul prorocitor de vreme bună le-a arătà soților sei.

Un cioban crescut la munte, care încă-și dăduse calul în servițiul domnilor, întreabă pe domnul prorocitor de vremuri: Domnule, ce-i aia, ce dumneata ai în mână, și din care spui că va fi vreme bună?

Asta — răspunse domnul — e o unealtă, care procește vremurile, și acum procește, că multe zile vom avea bună vreme!

Bine-ar fi, zise ciobanul, dar eu mă prind, că azi ne ploauă.

Ce ști tu prostule!

Am plecat mai departe. N'am mers însă două oare, și munții s'au acoperit cu nori. O ploae ca-n vremile lui Noe ne-a apucat.

Domnii, fricoși a se adăpostì sub arbori, s'au oprit într'o poiană. Noi slugile cu cai eu tot ne-am adăpostit

sub arbori, și am suferit puțin de ploae. Ba am avut și deosăbita plăcere să râdem de domnii rămași în poiană.

Norii vărsau cu ciuberele ploaia preste domni. Aceștia schimbau, ca itele la răsboiu, din picioare, dau din umeri și șuvăiau din capete. Când durduia și trăsneà se stărceau ca găinile când miroasă dihorul, apoi trecând tempestatea iar se ridicau și toți, ca la comandă se pipaiau pela fundul pantalonilor nu cumva le-a scăpat ceva din ce au mâncat sub fagii lui Man Droc.

Asta de mai multe-ori s'a întâmplat. Noi rideam până ne faceam cârlig. Eu în toată viața mea n'am ris ca atunci.

În sfârșit ploaia a trecut. Noi am ieșit de sub acoperișul arborilor la largul în poiană.

Domnii înfățișau pe țaganul, care odinioară de silă bucuros s'a scădat cu haine cu tot în Murăș.

Nu știu cum se înfățișază românul plouat, de care sasul cu mult dispreț face amintire, dar înfățișarea sasilui plouat trece marginile închipuirii omenesti.

Înnainte d'a pleca domnul cel cu uneltele prorocitoare de vremuri întreabă pe ciobanul, care zicea că plouă: Dumnia-ta de unde ai știut că azi plouă?

Ui domnule — răspunse ciobanul — la floarea asta, pe care noi o numim „Ciulica“. Asta când își ciulește frunzele, și le ascunde una sub cealaltă, în ziua aceea hotărât plouă. Apoi ui domnule la vârful acelui munte cu numele „Măicuța“. Când d'asupra acelui vârf de munte se vede cea mai mică ceață de nori pe la ameazi, atunci preste 2 - 3 oare plouă.

Neamțul învățat cu uneltele prorocitoare de vremuri în straiță* a dat din umeri, dar n'a mai zis cătră cioban: Tu de unde ști asta prostule?

* Dar amar plouate. Uneltele plouate sigur au fost ale profesorului Reissenberger, care decâte-ori prooccea vreme bună sigur ploua.

După asta am plecat mai departe. Ne-am dus cu domnii până unde mutul și-a dus iapa, apoi ne-am întors pe timp bun acasă.

Dacă și ficiorul popii nostru așa știe proroci cursul vremilor ca neamțul, pe care eu l'am purtat pe cal prin munții Rășinarului, atunci: Sănătate-n Turda!

Crâsnicul: Evanghelistul Ioan, când zice: „Nimeni nu-i e dat a cunoaște anii și vremile“; adevăr vorbește!

Rectificare.

În numărul 3 al Calicului din 1904, rubrica „Sus Marcule“, am atacat pe părintele Ioan Fârcaș însușindu-i fapte necomise de dânsul.

Am fost rău informat.

Regret atacul, și retrag tot ce am afirmat!

Ios. Stupineanu,
preot.

Crâsnicul Tănase.

Vivat crâsnicul Tănase!	Numai una îl cam strică,
Dumnezeu se-i țină darul	Că alină de-un picior
Că mândru ști bate toaca,	De când popii Vasilică
Bine ști goli păharul.	I-a șterpelit un urciur.
Nu-s crâsnici în șapte sate	Atuncea sfinția sa
Cum e crâsnicul Tănase	La blagoslovit ușor
Trage clopotu-ntr'o dungă,	Cât bietul crâsnic Tănase
De trei litre nici că-i pasă!	A chiar schiopat de un picior.
Apoi în cadelniță	Dar nici așa nu se lasă
Suflă tot cu ochi-nchiși	La crâsnic din 7 sate,
Când trece printre neveste	Cum bate toaca Tănasă
Le privește pe furiș.	Popă se fi, nu o-ai bate.
Creapă diacul de ciudă	Apoi când e cu Iordanul,
Când cântă vr'o podobie	Popa cu diacu-s tun,
Ear crâsnicul dă din cap	Numai crâsnicul Tănase
Făcând semne la Mărie	Merge și tiopătând pe drum.
Popa-i popă și-i cu barbă,	Rar se-ntâmplă să se-mbete,
Diacul cântă opt glase	Doar când bea pe nemâncat,
Dar nici popa, nici diacul,	Dar atunci ca om cuminte
Nu-s cât crâsnicul Tănase.	Merge tot pe lângă gard.
Ei zic numai de pe slovă,	Pildă dă prin asta treabă
Crâsnicul știe de-a rost...	De o minte sănătoasă
Nu-i crâsnic în 7 țeri	Deci toți crâsnicii din lume
Cum e Tănase al nost.	Facă ca crâsnicul Tănasă!
Apoi când e la pomene	Dumnezeu se ni-l trăiască
Cântă Cana Galilei	Și se-i înmulțască darul
Mai avan decât diacul	Că, vai, bine bate toacă,
Dacă bea litre vre-o trei.	Bine golește păharul!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Hop Marcule-n trei picioare
C'am ieșit din postul mare,
Și-am intrat iară în dulce
Poți juca pe un te-oi duce.
Acum joacă îndesat
Că și-n cel mai harnic sat,
Să pun popi administratori
Cari mai bin' de-ar face
[mături.

Hai și joacă una-n Cața
Numai vezi să nu-mi rupi
[ața,
Joacă-ncet dar cât de țanțoș
Cu popa Pinteia din Paloș.
Joacă-ncet și iuește
Să se ducă-n lume veste:
Popa din Paloș Pinteia
Și-a pierdut de tot mintea,

Bate dascăli cu bătă
 De răsună uliță
 Goșmani scoate din altar
 Cum nu face un barbar!
 Dar mai strigă Mărcuț una
 Să se-ntunece și Luna:
 Zi mărite consistor
 Cum de-ai pus administrator
 În Cața pe popa Pintea,
 Care și-a pierdut și mintea,
 Și-a fost pedepsit de lege
 Pentru a sa fără de lege,
 C'a bătut dascăli amar,
 Goșmani a scos din altar.
 Tu mărite consistor
 Oare nu erai dator
 Însuși să-ți iei în dinți mintea
 Și să pedepsești pe Pintea?

* * *

Marele harnicule
 Drăguțele puiule
 Cu cât dor team așteptat
 Să te văd la noi în sat
 Ca se mergem amândoi
 Se sbiciuim pe strigoi
 Din Hațeg din adunare
 Unde popii mic și mare
 Cei cu rost oriental
 Au chichit mare scandal
 Sinodul de primăvară
 L'au coronat cu ocară
 Pentru-că când l'au gătat
 Mulți părinți au alergat

La hotelul zis „Dreifuss“
 Apoi de-acolo s'au dus
 La hotel „Molnár“ calvin
 Nu la grăunțe nici fân
 Ci la paprikás de miel
 Joacă-i Mărcuț sprintenel
 Pe părinții cuvioși
 Ai lui Christos mincinoși
 Carii până dimineață
 Cu chelnerița pe brațe
 Ca — porumbii — au beut
 Ear când banii le-au trecut
 La faraonii Țăgani
 Le deteră-n loc de bani
 „Váltó“ de 50 de zloți
 Iscălit de ei de toți
 Așa până-n ziua mare
 Marți seara la șase oare
 Slugitorii Domnului
 Au fost robi mamonului
 Chiar în postul Paștilor
 Fire-ar toți ai dracilor
 Care cinul nu-l păzesc
 Și așa se dejosesc.
 Joacă-i Mărcuț nu-i cruța
 Pune-i și sub laba ta
 Cântă-le tu din tropare
 Se le iasă geist pe nare
 Se nu facă altădată
 Așa faptă blăstămată.
 Nu văd ei că la uniți
 Afi și părinți cu minți?
 Carii fac și „misiuni“
 „Suciliștilor“ nebuni

Ca să poată să-i abată
La ciurdă în alor ceată
Totuși-totuși și la ei
Poți găsi destui mișei
Pe carii încă-i vom pune
La Mărcuțul pe tăciune.

* * *

Acum dela Hațeg dute
Pe cărările bătute
La popa resăritean
Guzul Ștefan Medeșan
El e bogoslov în Gusu
Bun ar fi de jucat ursu
Că la Vinț la rădicare
N'ar fi mearsă nici călare
În ascuns corespundează
Și lui Szócs Pál ne trădează
Neam, biserică și școale
Pentru el sunt voarbe goale
Când Românii l'au chiebat
La ales de deputat
Au guțuit că bolește
De un picior pătimește
Dar fiind cercat acasă
Spuse nana preoteasă
Că popa-i dus la pădure
A sortî — bureți ori mure!
Dă-i Marcule o Bucoavnă
Apoi cântă-i din Stihoavnă:
Părinte! de altă dată
Nu fi la streini unealtă
Pe popor îl luminează
Când se duce de votează

Ba se mergi în fruntea lor
Nu sluji streinilor
Că te-a bate Dumnezeu
De nu ții la neamul tău
Cine neamul nu-și iubește
Moară-n balamuc hoțește
Pe acest popă târcat
Oamenii l'au botezat
„Popa — Lupu — Farisău“
Joacă-l Marcule mereu.

* * *

Marcule lasă părinții
Batei-ar Domnul și Sfinții
Dute la dascăl în Reci
Ioan Bîrsan — codobelciu
Colo lângă Miercurea
În cărciumă îl poți află
Nu-i nici tinăr nici bătrân
Bun ar fi se mănce fân
E beutoriu pre cât zece
Leonați nu l'ar întrece
Cât gândești că alui gură
E numai spre beătură.
În luna lui Făurariu
A venit ca un sfârnariu
Dela târg din Miercurea
Batel'ar Dumineca
Când ajunsă se sosască
În Gârbova cea săsească
Pre la Sași au alergat
Beaturi au căpătat
Și atâta au beut
Până mascur sau făcut

În starea lui de beție	Bîrsan cu popa Ignat
S'au dus în cancelărie	Doară trăiește într'un sat
Zicând la notariu așa:	Unul nu ști pravila
„Mă! e vai de pielea ta	Celalalt didactica
Am venit se cerc tabula	Pe popa Filip Ignat
Ori udă-mi hurducătura“	Acum anul l'ai jucat
Doi Sași și un Român de	Învârtește-l pe Bîrsan
[față	Doară n'a mai bea șuhan
Scârbiți și cuprinși de	Să se lase de porcie
[greață	Să caute de dăscălie,
Cerù dela notariu voie	Ear așa de nu va face
Ca pe Bîrsan să-l jupoaie	Tu Marcule nu-i da pace
Dar notariul cel de Sas	Împroașcă-l din jos de foale
Nu-i făcù lui Bîrsan nas	Însâmnă-l în protocoale
Zicând „asta-i treaba mea	Ca și beata lui muere
Până când îl pot răbda“	Se naibă tot zile rele.

Tânguirea fetei bătrâne.

Patruzeci de ani îmi pare,
 Decând port pleta-n spinare,
 Și nime grija nu-mi are.
 Mă uitai într'o fântână
 Mă văzui fată bătrână
 Și fugii o săptămână.
 Mă rugai lui Dumnezeu
 Să-mi trimită și p'al meu,
 Fie și p'un nătărău,
 Numa-mi pună cârpa-n cap
 Să se ducă vestea-n sat,
 Că și eu m'am măritat!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Zoologii zic: Omul e un dobitoc, cel mai nobil dobitoc, și aparține la classa sugătoarelor!

Au dreptate zoologii!

Omul fără îndoială e un dobitoc. Și-n cât nu și-ar veni să crezi că omul, cea mai nobilă ființă de pe rotogolul pământului, e un dobitoc, cea mai mare parte a teologilor se îngrijește sistematic pentru îndobitocirea lui așa, încât trebe să dai dreptate zisei zoologilor.

Nu-i corectă însă zisa zoologilor, cari susțin, că omul e cel mai nobil dobitoc.

Câți nobili nu-s spre exemplu în Ungaria și-n alte țări, ba chiar între cei eternizați de: „Non qui sed quid“ în coloanele răbdurie ale Telegrafului Roman, cari prin diplome regale dovedesc inferioritatea lor dobitocască față de ori-care măgar.

Cu zisa lor, că omul e un dobitoc sugător, zoologii singur într'atâta au dreptate, încât aproape fie-care om

poartă-n sine darul innăscut de a suga pe deaproapele său până la măduhă!

Esecțiunile sunt aproape atât de rari ca cioarele și bivoli albi!

Omul numai până la un timp relativ foarte scurt suga, apoi începe a mânca pâne, și fiind că nu-i place a umbla flămând, pânea o caută acolo, unde o află!

Rari sunt esecțiunile oamenilor, cari nu mănâncă ori-ce pâne!

Oamenii, cari pentru pânea de toate zilele fac politică, cât și ceice cu jărtfirea independinței individuale caută după pâne, aceiaș dobitoace lipsite de caracter, și vrednici de a fi decorați cu ordul „Bene merenti“ adecă cu ștreangul lui Iuda!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

E p i t a f e.

I.

Vezi iubite cetitor
 Dracul m'a pus ca să mor.
 Aici zac oasele mele,
 Ce păcat că nu-s a tele!

II

Aici zace un vlădică,
 Fără nici o ibovnică.
 Mort aicea putrezește,
 Meritele-și gunoeste!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Christos a înviat soațe!

Pupăză: Adevărat c'a înviat . . . . . dar la mine cu mare greu a înviat.

Colac: Cum așa?

Pupăză: Iac-așa. În Joia-verde amândoi cantorii mei s'au pus în grevă, și din gura lor nici un „Doamne-ndurătespre-noi“ n'am mai putut scoate!

Colac: Detragele leafa, și sictir cu ei!

Pupăză: Ba-un drac, că doar n'au nici o leafă. Ei au cerut să le fac leafă, că pe nimica nu mai cântă!

Colac: Atunci cu tot dreptul s'au pus în grevă. Pe nimica nici cucul nu cântă, el așteaptă până ce natura-i dă frunză verde. Dar cu dascălul tău nu te-ai putut ajută?

Pupăză: Nu! — Dascălul meu tocma-n săptămâna patimilor a căpătat dureri de gură și de unghii!

Colac: Atunci cum ai făcut tu slujba?

Pupăză: Așa: Când isprăveam în altar mă băgam în strană, și isprăvind în strană mă băgam în altar.

Colac: Grea slujbă!

Pupăză: În altar ca-n altar, dar grea în strană. În strană trebuiă să-mi schimb glasul ca ițele dela războiu, ca parochienii să creadă, că din amândouă stranele se cântă!

Colac: Proastă invenție modernă e greva, afurisita asta invenție ovrească. Doar n'am văzut eu grelele urmări ale grevei culegătorilor de litere dela tipografia noastră archidiecezană. Trei zile dacă mai țâneă această grevă, Telegraful Roman nu mai potea ieși, și politica noastră activă da faliment!

Pupăză: Aș!

Colac: Aș ne aș! Tu n'ai închipuire ce putere hotărâtoare are Telegraful Roman în politica actuală activistă!

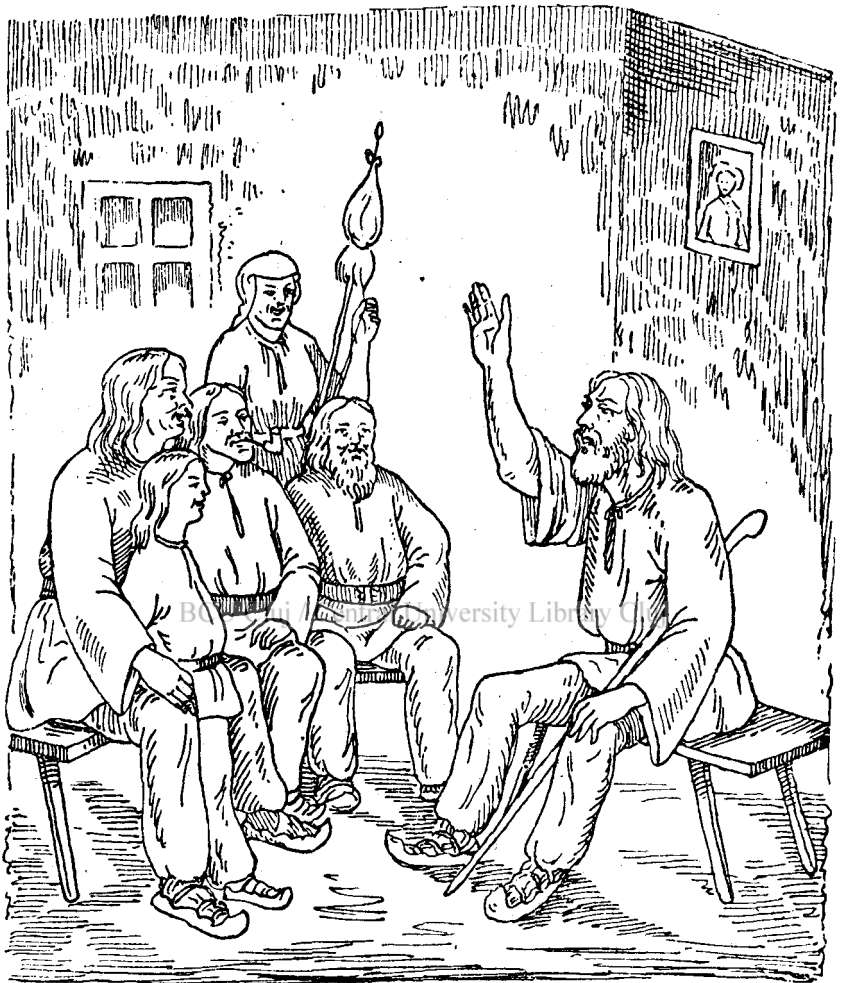
Pupăză: Telegraful Roman al vostru ca și Unirea noastră dispun în politica activistă de puterea bolnavului delângă lacul Vifterzdei, care așteptă pe omul evanghelic, ca să-l arunce-n lac!

Colac: Crede tu altceva soațe! En să vă văd eu pe voi, când în Blaj s'ar naște o greva a culegătorilor de litere, ce ați face fără Unirea?

Pupăză: Neuniți nu ne-am face, de asta poți fi sigur. În Blaj absolut nu se poate naște grevă. Nu, și iar nu! În Blaj e disciplină și subordinațiune, nu destrăbălare, ca la voi în Sibiiu. În Blaj, dacă metropolitul strigă: „Plouă“, atunci toți locuitorii, fie ceriul atât de senin, că nici idee de nor să nu se observe în fața lui, întind parapleauăle — dar eu mă duc soațe, și te las, că mi-a răsărit ovăsul, în care vreau să samân trifoiu . . . adio!

Colac: Facețiar trifoiul grevă la răsărit, și ovăsul polomidă . . . adio!

Stan Pătitul.

Episcopul Moga în desele sale vizitațiuni canonice lua cvartirul de regulă la preotul local.

După îsprăvirea afacerilor ofițioase, în casa preotului se da un prânz, la care Moga în prima linie invita epitropii cu toate fețele bisericești, iar din reprezentanța comunală numai câți mai încăpeau la masă. Cu mesenii vorbea Moga numai despre lucruri corespunzătoare puterii lor de judecată.

La o atare masă sërăbătorească în comuna Avrig, fiind postul sfintei Mării, s'au mâncat, bine-nțeleș, numai bucate de post.

În decursul prânzului un epítrop mai guraliv întrebă pe episcopul Moga zicând: Înnalt prea sfințite! Noi țărani ținem toate posturile, pe cari botezați suntem, și totașa postim Mercurile și Vinerile. Credem, că e și bine să facem așa, pentru că scris este: „Credința ta te va mântui“. Apoi nici nu-i bine să părăsești credința și datinile părintești, dacă vrei se rămâi ce ești, adecă român.

Eu, Înnaltpreasfințite, fiind cu dascălul nostru, care aici la masă e de față, la târgul Făgărașului, el într'o Vineri a mâncat carne . . . oare bine a făcut dascălul nostru?

Dragul meu — răspunde episcopul — dumniata îmi pui o întrebare înțeleaptă, la care eu zeu nu știu puteațioi da respuns tot așa de înțelept. Înainte de ați da respuns, te întreb, câte limbi vorbești d-ta?

— Eu numai românește vorbesc!

— Și dascălul dumneavoastră tot numai românește știe vorbi?

— Ba dascălul nostru știe ungurește și nemțește a vorbi!

— Bine dragul meu! Vezi d-ta, noi în țeara asta trei limbi avem, una ungurească, alta nemțească, și-n sfârșit românească. Fie-care limbă-și are mâncarea sa deosebită. Limba ungurească cere carne și slanină, cea nemțiască lapte și ouă, cea românească fasole și ceapă. Dascălul, care a mâncat Vinerea carne, să vede, că știe ungurește și nemțește, ear d-ta, care numai românește ști, mâncând în acea Vineri numai ceapă bine ai făcut!

În modul acesta și-a petrecut episcopul Moga cu fețele bisericești la masa din Avrig. — Observând însă că la masă o femeie tinărahă a adus bucatele, de acărei crătință adeseor se acățau doi băeți mititei, întrebă pe popa despre care știea ca e văduv: Ce fel de băeți sunt acestia?

Aceștia — respunde popa — sunt nepoții frate-mio!

Scântei și cenușă din filosofia lui Dr. Amnar.

Întreagă Europa a fost odinioară maghiare, de present
sunt numai Ovreii, cari trăiesc în Ungaria, și cari vor mai
veni din Galiția!

* * *

Cei mai mulți oameni vorbesc despre lucruri, de
cari nici idee n'au!

* * *

Nu toți ceice fac poesii sunt poeți!

* * *

Ziua onomastică o serbează cu deosebită plăcere și
rară pompă acei indivizi, căroră le place să-i minți în față!

* * *

Vestitele libertăți din Ungaria au devenit azi articlii de lux, și nu ori-cui îi dă mâna să și-i cumpere!

* * *

Sunt dame, cărora le place a se presenta la baluri în costum atât de afund decoltat, ca ori-cine se vadă nebunia inimei femești!

* * *

În d'ale amorului, acei bărbați, cari nu și-au făcut studiile la o academie femeiască, nu pricep nimica!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pe stradă.

— Cum ți-ai petrecut aseară la prelegerea publică din sala comitatului?

— Foarte bine! Am plătit intrarea cu 40 fileri, în tot decursul prelegerii am dormit de o coroană, și m'am întors acasă cu-n câștig de 60 fileri!

Hoț de profesione.

Județul : După spusa mărturiilor dumnia-ta ești un hoț de profesione!

Acuzatul : Toate marturiile mint domnule județ . . . eu fur de silă, pentru-că n'am ce mânca!

Un dialog.

Moise: Isakleben! De ce bătuși eri atât de cumplit pe fratele teu Ionathan?

Isak: Fiind că goi nu putut bate la el singur și atunci el ar fi gândit că el cel mai tare; așa mi-am zis: Așteaptă tu Ionathan! Și zup, zup, zup! Amu mai zică că el mai tare!

Moise: N'ai avut altă pricină?

Isak: Ce pricină se mai am? Nu-i destulă pricină când el vrea se fie mai tare ca toți?

Moise: Ști ce Isakleben? Lumea tot pe tine te judecă și zice că-ți poate fi rușine că te-ai însoțit cu un goi, numai să poți bate pe Ionathan!

Isak: Ce era se fac? Eu singur nu putut bate la el; goi singur încă nu putut bate la el; atunci ne-am pus amândoi, și las de nu ți l'am bătut!

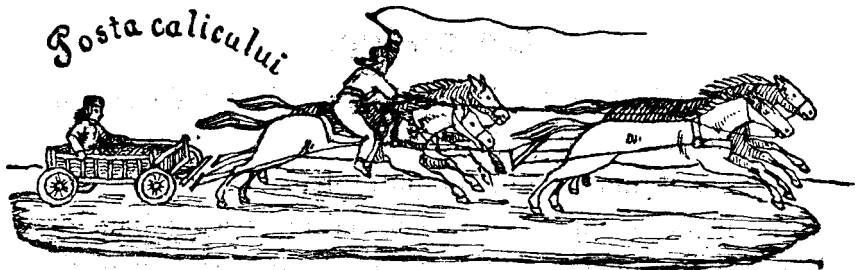
Moise: Dar auzi tu, ce zice lumea!

Isak: Lumea? Wai mir geșai! Ce-mi da mie lumea?

Moise: Și ce-ți iau goii?

Isak: Asta eu o știu.

Moise: Dați-ar ei ce știu eu!

Dlui S. în S.: Când epistolarul comunal îți va mai aduce Calicul întârziat și cu foile tăiate nu-l primi, ci-mi scrie. Atunci eu voi dispune să ți se trimită foaia sub cuvertă pe spesele primăriei din Sadu, în care — așa-mi vine să cred — funcționează indivizi, cari nu știu deosebi al meu de al tău.

Vezi de află, care nas de porc cetește foaia d-tale înaintea de ce epistolarul ți-o aduce tăiată, și-mi comunică numele lui, ca să-i trag eu una preste bot.

Abonament la Calicul

nu deschidem. Expedăm însă foaia la toți cei-ce ni-o cer și promit plățirea abonamentului ori-când în decursul anului.

Cu numeri compleți dela începutul anului putem servi, și garantăm o lectură nesupusă învechirii.

Ori-care număr cerut obligă pe primitor la plățirea prețului de 50 fileri. De aceea toți cei-ce nu refuză primirea sunt obligați la plățire, altă scăparo nu-i.

Reclamările preste terminul de o lună nu se consideră.

Administrația Calicului.